

Nalles handbok för kristna och andra nyfikna
av och med Johan "Nalle" Windahl

1:a utkastet

Förord

Jag vill först i boken poängtera att detta är mitt sätt att se på sakerna jag skriver om. Jag kan ingalunda hävda att jag har rätt sätt att se saker och att någon annan således skulle se saker på ett felaktigt sätt, eftersom ingen av oss vet.

Att tro är något personligt för var och en och jag anser inte att man kan ha en felaktig tro, dock anser jag att man av olika anledningar kan ha en olämplig tro om man exempelvis inte respekterar andra människor, eller skadar sig själv eller andra genom tron.

Så anledningen att jag skriver ner mina tankar om min tro är att jag vill dela med mig av mina funderingar till dig som läser dem, utan att ha för avsikt att övertyga dig om att jag har rätt. Håller du med mig blir jag glad, för det kan tyda på att du har funderat över saker och kommit fram till samma saker som jag, men å andra sidan så blir jag lika glad om du inte håller med det jag skriver, för då vet jag att du har tänkt igenom en massa saker och bildat dig en egen uppfattning om dem och inte bara köper allt som presenteras för dig utan att själv reflektera över dem.

En annan sak värd att nämnas är att även om mycket är skrivet med glimten i ögat, så finns det en djupare mening med mycket av det som skrivs.

Mitt mål med denna skrivelse är att förmedla en "modern syn" på Kristendomen, ge ett exempel på tillämpningen av kristendomen i dagens samhälle, dels för att möta de förlegade fördomar som allmänt finns i dagens samhälle och dels för att visa att den icke upplyste och den nyfikne att det går att leva ett rikt och fritt liv å ändå hålla sig inom ramen för kristendomen. Som sagt, inte för att försöka övertyga någon om något de inte tror på, utan för att ge en inblick i hur det kan vara att leva som kristen.

Sen vill jag skriva, innan någon hinner hänga upp sig på det, att jag stundtals omnämner Gud som *han*, vilket jag gör för att det är den relationen jag har med Gud, inte för att jag på något sätt är kvinnomotståndare eller försöker diskriminera någon. Tar du illa vid dig för att jag benämner Gud med *han* ber jag om ursäkt för det, men ber dig ha överseende med detta då det underlättar mitt skrivande när jag får uttrycka mig fritt, utan att snöa in allt för mycket i neutrala formuleringar.

Som grädde på moset kan jag också säga att du nu kommer att ägna dig åt något ockult; att läsa en medmänniskas tankar! ;-)

Kapitel 1. Gud, Jesus och Jag.

Jag tror på Gud.

Jag tror på livet.

Jag tror på mig.

För mig är Gud sammanvävt med livet, och således livet sammanvävt med Gud.

Jag menar samma sak om jag säger att Gud vill dig väl, eller om jag säger att livet vill dig väl. Det är min syn på det hela, även om andra är av annan uppfattning.

Det är för mig inte heller viktigt att veta om Jesus verkligen har funnits, eller om det bara är en saga, för min del får han gärna vara en superhjälte som Stålmannen eller en rymdvarsel som kom till jorden för att sprida kärlekens budskap och försöka få oss människor att respektera varandra.

Om det finns någon sannig bakom historierna i bibeln eller inte vet jag inte, men det är inte heller det som, enligt mig, är kristendomens viktigaste budskap.

Jag tror på Jesus, han är i mina ögon en stor man som gjort och sagt många bra saker. Han är min idol skulle man kunna säga. Någon jag ser upp till, ungefär som när jag som liten pojke såg upp till Stålmannen och Bamse. Jesus är min förebild.

Nu ljuger jag dig egentligen rakt upp i ansiktet, fy på mig, det som står skrivet om Jesus, saker han har sagt och saker han har gjort, de sakerna väver jag in i en person, som är lättare för mig att uppfatta och greppa. Jag förkroppsligar helt enkelt en massa kloka ord, kärleksfulla handlingar, moraliska och etiska värderingar till en person som jag kan identifiera mig med, en person jag kan se upptill och ha som förebild.

Om jag skulle beskriva mitt liv som en film skulle Gud vara den trygga plats jag växt upp på, mitt hem, Jesus skulle vara min storebror som alltid kom och räddade mig när jag var i knipa, berömma mig när jag gjort något bra, läxa upp mig när jag gjort något dåligt, men ändå berätta för mig att han älskar mig, fastän jag hade hittat på något som inte var så bra. Jag själv skulle ha huvudrollen och vara en blandning mellan kvarterets busfrö och den personen som alltid försöker och kämpar, men inte alltid lyckas, men som inte ger upp för det.

Men nu är mitt liv ingen film, dock kvarstår det faktum att jag har huvudrollen i mitt liv och Gud är den trygga plattform jag alltid kan återvända till, för att söka tröst, kraft, mod, stöd och kärlek. Jesus är en bror jag ser upp till och försöker efterlikna.

Jag kan kommunicera med dem genom bön. Även om det inte är kommunikation i direkt dialogform så känns det ändå som jag får mycket sagt och många svar. De kommunicerar till mig på många olika sätt, främst genom min inre röst, du vet, den som är så svår att lyssna till.

Nu börjar jag inse hur många tankar jag har om Gud, Jesus, Livet, om hur det är att leva som kristen, vad traditioner och ritualer innebär osv... jag tror, både för din och min skull att jag måste börja strukturera upp det för att få det hela överskådligt.

Kapitel 2. Vem är Gud, vem är Jesus?

För att få det här lite mer begripligt kände jag att jag måste börja någonstans för att kunna fortsätta, och vad mer naturligt än att fastställa grundförutsättningarna.

Detta gör jag med de båda frågeställningarna; *Vem är Gud?* och *Vem är Jesus?*

Jag börjar med Gud.

Gud är för mig livet, livskraften, den kraft som genomsyrar allt liv på denna planeten (egentligen allt liv i universum, men det är ett för stort begrepp för mig att smälta, så jag nöjer mig med allt liv på denna planeten, eftersom det är ganska precis så mycket jag kan greppa om och förstå).

Gud är ingenjören som byggt upp allt, lagt alla puzzelbitar så att de passar med varandra och fyller ett syfte i sin helhet, även om varje puzzelbit tillsynes är helt meningslös och ser ofullständig ut.

Gud är den kraft, det väsen som vet allt, kan allt och är allt.

Här är på plats med en liten analogi eller två.

Jag är inte förälder själv (ännu) men jag tror att jag ganska bra kan sätta mig in i hur det är.

Om Gud är föräldrarna som skapat ett barn, så är människan barnet.

Att ett barn inte alltid förstår sina föräldrar ser vi som helt naturligt, och för mig känns det inte så konstigt att jag inte alltid kan förstå Gud.

Att föräldrar inte alltid förstår sig på sina barn är också ett välkänt faktum. Vilket osökt för oss in på Jesus.

För att Gud ska kunna förstå oss människor, alltså för att föräldrarna ska kunna förstå sig på sitt barn så har Gud vandrat bland oss som människa, som barn, i form av Jesus. Han har fått leva som människa, för att kunna förstå hur det är att vara människa, med allt vad det innebär.

Om du, som jag, är en man, tänk dig så skönt det skulle vara att få vara kvinna en stund och få uppleva världen som kvinna, med alla för och nackdelar det innebär, vilken förståelse för kvinnor vi skulle få sen.

Och är du kvinna, tänk dig att få leva som man ett tag, tänk vilka perspektiv det skulle ge.

Jag tror att det var därför Gud begav sig ner på jorden för att vandra bland oss, för att förstå oss bättre och för att visa oss att han bryr sig om oss.

Och precis som alla föräldrar, som bryr sig om sina barn, har Gud gett oss regler att följa, de tio budorden. Hönsmamman och/eller höns-pappan Gud säger inte åt oss att ta halsduk på oss när det är för kallt, eller att vi ska vara hemma en viss tid, utan ger oss regler för hur vi ska leva. Storebror Jesus förenklar dem för oss eftersom vi tycker det är lite jobbigt att komma ihåg alla reglerna som våra föräldrar satt upp. Brorsan Jesus säger att är du schysst mot andra så är de schyssta tillbaka, är du dum mot andra, så är de dumma tillbaka, ganska enkelt. Det bästa av allt är att det funkar. En regel för alla de andra, vilken baggis att komma ihåg, tack snälla storebror för den!

Kapitel 3. Vem gör vad?

Även om Gud och Jesus i grunden är samma, så är de ändå två helt åtskilda.

Gud är skaparen, ledaren, föräldern, kalla det vad du vill, yttersta ansvarig för skapelsen och livet. Det är Gud som ser till oss, håller sin vakande hand över oss, stöttar oss, lyssnar på oss (och detta fastän han har massor med andra uppgifter att hålla rätt på, Gud tar sig *alltid* tid att lyssna) och omfamnar oss för att trösta.

Ganska ofta känner jag att Gud är för stor för att till fullo förstå och greppa, därför är jag evigt tacksam att Jesus har vandrat bland oss.

Jesus gjorde så att Gud fick förståelsen för hur det är att leva som människa, Jesus såg till att vi blir förlåtna för våra synder, för varje gång vi gör fel, för varje gång vi inte riktigt når fram till det ofelbara, för varje gång vi inte räcker till. Gud vet att vi inte alltid har kraft eller förmåga att vara felfria. Men han förlåter oss för det. Samtidigt berättar han genom Jesus att han älskar oss, vad vi än gör, hur vi än är. Vi är alla lika inför Gud, lika älskade, lika värda, lika betydelsefulla, lika fina. Jesus berättar också för oss att han, våran storebror, håller oss om ryggen och tar konsekvensen av vårt handlande och står som ansvarig inför våra föräldrar. Dock är det upp till oss själva att stå som ansvariga mot våra medmänniskor.

Jesus fixar byråkratin och myndighetstjafset, men vi får själva möta allmänheten.

Med själva inte sagt ensamma, för då finns de där och stöttar oss, Gud och Jesus, men de lägger sig inte i våran relation med våra medmänniskor, den får vi själva vårda.

Och det är här det börjar bli lite intressant, vi har nu avhandlat "den lätta biten" av kristendomen, att förstå (i den mån det nu går att förstå) vem Gud är och vad Gud gör, att förstå vem Jesus är och vad han gör.

Att vara kristen handlar inte bara om att ha koll på vilka de två (och en hel drös andra) kufarna är och gör, det handlar minst lika mycket om livet.

Hur vi ska leva, hur vi ska förhålla oss till oss själva, hur vi ska förhålla oss till varandra (och till andra om du så vill).

För det är i livet vi kan göra fel och behöver förlåtelse, det är om livet vi har funderingar och behöver någon som alltid kan lyssna till oss.

Det är i relationer med andra vi kan göra fel och behöver råd. Även om jag tidigare skrev att de inte lägger sig i våra relationer med våra medmänniskor, så stöder de ändå oss, var och en i våran vardag, för att ge oss tryggheten, säkerheten och övertygelsen att fatta rätt beslut i varje given situation vi hamnar i. Och de gånger det blir fel finns de där för oss för att uppmuntra oss och stötta oss att försöka rätta till det som blivit konstigt.

För att försöka tydliggöra mina smått röriga tankar ger jag mig på en enkel och väldigt vanlig, snudd på utnött, analogi.

Livet är vägen vi vandra, Gud och Jesus vandrar på vars en sida om oss, ger oss tips och vägledning men tvingar oss inte att vandra åt något håll och uppmuntrar oss till att själv göra våra vägval. Ibland svänger vi fel eller väljer fel väg i ett vägskäl, då finns de där och stöttar oss att fortsätta gå, även om vägen är svår.

Viktigt att komma ihåg är att de *aldrig* lämnar oss utan *alltid* vandrar vid vår sida.

Det är också viktigt att komma ihåg att de inte klandrar oss när vi har kommit på villospår, Gud har genom Jesus själv vandrat vägen och vet hur svårt det kan vara och vilka hinder och svårigheter, vilka frestelser och vi kan stöta på längs vägen.

Kapitel 4. Bönen – karta och kompass.

Att be, en härlig tradition som finns inom kristendomen och de flesta andra religioner. Men varför ber vi? Är det för att Gud och Jesus ska sitta uppe i himlen för att få egotrippar när folk ber till dem? Eller instiftade de bönen för att slippa prenumerera på skvallerpressen? Självklart kan man ju aldrig veta, men jag tror i alla fall inte på något av ovanstående förslag, jag tror att bönen hjälper oss i livet.

Jag ser bönen ungefär som karta och kompass. När jag ber en "tacksamhetsbön" så inser jag att det finns mycket att vara tacksam för och om jag är tacksam för något försöker jag också vårda det och tar det inte för givet. När jag vet vilka saker jag är tacksam för att jag har (nu pratar jag givetvis inte om materiella saker, även om det finns en del materiella saker jag är tacksam för att jag har, så finns det annat som är viktigare, som jag ser det – givetvis) vet jag också vilka saker som felas mig. Och vet jag vilka saker jag saknar, då kan jag jobba aktivt för att skaffa mig det.

Jag kan också be för andra personer, när jag gör det får jag reda på vilka personer som betyder något för mig, vad de kanske behöver och om det är något jag kan göra för dem. Jag kan också få reda på vilka personer jag inte tycker om eller orkar med, och kan då be om kraft för att försöka förbättra min relation med dessa människorna. Dock är det ju så att man inte kan tycka om alla människor, hur god kristen man än är, inte ens om man gör sitt allra, allra bästa (vilket jag alltid försöker göra, och hoppas att du också försöker göra) och det är viktigt att veta att det är okej, vi är inte fullkomliga någon av oss som vandrar på denna jord, vi är "bara" människor och det är okej att inte kunna, orka eller klara av allt, utan att för den sakens skull ses som svag eller mindre värd.

Det finns mycket att be för. Det finns mycket att använda bönen till.

Det är ett bra sätt att kommunicera med Gud, det är ett bra sätt att samla och kanalisera sina tankar och känslor. Det går att be om och för precis allt, inga undantag.

Det fina i kråksången är att Gud lyssnar på dig.

Som du säkert har märkt har jag medvetet låtit bli att nämna den heliga anden, nu kommer han, och du kanske förstår min avsikt att utelämna honom till denna punkt.

Länge har jag funderat över vem den heliga anden är och vad han har för uppgift.

Ja, han kommer med budskap till oss, han är Guds hand som hjälper oss människor.

Jag tror också han är folkets sändebud till Gud.

När jag var liten funderade jag på hur Gud kunde hinna med att lyssna på alla och sköta skapelsen samtidigt, han har ju massor med saker att göra, hela tiden. Även om han är allsmäktig och kan allt, finns överallt, så tror jag ändå att den heliga anden hjälper honom i kommunikationen med oss människor, åt båda hållen.

Alltså; Gud hör dig alltid, men lyssnar extra noga när du ber, även om han redan vet vad du kommer att be om, så lyssnar han på dig just när du ber, oavsett om du formulerar dig i ord eller om du bara blundar och låter Gud lyssna på din tystnad. Övrig tid tror jag han har hjälp av den heliga anden att hålla rätt på vem som tänker och känner vad.

Jag vet att det kanske är dumt att försöka lägga mänskliga egenskaper och begränsningar på dessa tre herrar, Gud, Jesus och den heliga anden, men för mig har det varit det enda sättet att få ihop treenigheten från början. Utifrån denna modellen har jag sedan skapat mig en större bild, men den har hjälpt mig oerhört att "förstå mig på" och greppa något som jag som liten inte riktigt kunde förstå.

Det är därför jag vill förmedla denna utgångspunkt till dig som kanske aldrig har fått ihop det här och känner dig förtvivlad över grabbarnas funktioner.

Men jag vill i samband med det här också säga att om du, som jag och många med oss, har en *känsla* som grund för din tro är det inte helt lätt att förklara den i ord. Det är helt i sin ordning, man behöver inte alltid kunna förklara allting. Livet är ett mysterium, tron är ett mysterium.

Kapitel 5 – Förlåtelsen.

Förlåtelsen, vad är det för jidder, det verkar ju inte spela någon roll vad vi gör, vi blir förlåtna i alla fall. Mja, kanske inte.

Jag tror att vi blir förlåtna om vi verkligen vill bli förlåtna och är ärliga i vår önskan att bli bättre människor.

Vi blir i alla fall förlåtna av Gud. Sedan kommer det två svårare bitarna, att förlåta oss själva och bli förlåtna av dem vi felat mot.

I alla tre fallen kan vi inte bli förlåtna om vi inte är ärliga och uppriktigt menar att vi är ledsna för det vi gjort, eller ibland inte gjort.

För att bli förlåten måste vi först kunna bedöma vår handling ur ett yttre perspektiv och väga vår handling i den moraliska och etiska vågskålen.

Som du säkert listat ut pratar jag inte om förlåtelsen jag ber den person jag nyss trampat på tårna om, utan större grejer, när jag har sårat någon eller gjort någon ledsen, när någon har blivit arg eller besviken på mig.

Förlåtelsen är viktig, åtminstone för mig, för då vet jag att jag kan leva livet så som jag vill och göra det jag känner är rätt, utan att behöva tassa på tå igenom livet, rädd för att göra misstag. Friheten jag känner över att jag blir förlåten när jag felar är för mig som kristen människa väldigt viktig. Men det är ju inte "gratis" att bli förlåten. Först måste jag ta det svåra steget och erkänna för mig själv att jag har gjort fel, sedan måste jag erkänna det för den eller de personer jag orsakat obekvämligheter för och sist men inte minst måste jag erkänna det för Gud.

Att känna tryggheten med att bli förlåten innebär också att förlåta andra som har felat mot en själv. Fenomenet "vända andra kinden till" kommer här i sin fulla prakt in i bilden. Hur mycket det än svider och hur ont det än gör, så måste jag som person förlåta människor i min omgivning vad än de gör mot mig, hur ont de än gjort mig och hur besviken jag än är. Och att förlåta någon när man är som ledsnast eller argast är ingen lätt sak. Men det är en tränings sak.

Ibland kan det kännas som man hamnar i ett ekorrhjul, när någon felat mot mig, och jag ber om förlåtelse för att jag inte kan förlåta den personen vid just detta tillfälle.

Men om det händer stora grejer och det tar tid för dig att förlåta någon annan, så kan det vara skönt att meddela personen att den blivit förlåten, den dagen du känner dig redo att förlåta. Det kanske låter som en dum grej, men är en stark grej att göra, något som kan medföra mycket respekt från andra.

Nyttja förlåtelsens kraft till att våga leva, tassa inte runt på tå runt andra människor eller dig själv av rädsla för att göra fel, våga göra fel, för det är först när vi vågar göra fel som vi vågar göra saker rätt också, det är först när vi vågar satsa och som något kan bli riktigt bra, men risken finns alltid att det kan misslyckas.

Kapitel 6. *K L A – Kärlek, Liv och Ansvar.*

Att leva som kristen innebär väldigt mycket, åtminstone för mig personligen, och skulle jag nämna allt det innebär för mig skulle jag behöva mer än en kort handbok för att få rätt på det hela, men det finns tre ord som jag tycker sammanfattar det mesta i kristendomen.

Kärlek

Liv

Ansvar

Störst av allt är kärleken. Kärleken innefattar egentligen de båda andra orden också, men de är tillräckligt viktiga för att lyftas ut och omnämnas själv.

Kärlek. Till dig själv, till din nästa, till Gud, till livet. Ett väldigt stort begrepp, snudd på ogreppbart. Jesus har lärt oss att kärlek är villkorslös.

Kärlek innebär respekt, kärlek innebär vänlighet, kärlek innebär tålmod, kärlek är väldigt stort.

Att älska andra människor, ibland är det jättelätt, ibland jättesvårt.

För visst är det enkelt att visa respekt och vara vänlig mot en person som alltid är glad och vänlig mot en själv. Att möta en annan person som ler mot en med ett leende tillbaka.

Det är viktigt att "belöna" folk som möter dig med kärlek, genom att visa kärlek tillbaka, så ofta du orkar och kan.

Men det är kanske ännu viktigare att möta argbiggan som alltid häver ur sig otrevligheter till allt och alla med ett leende. Det är kanske ännu viktigare att möta pojkspolingen som står och röker bredvid dig och blåser rök i ditt ansikte och spottar på marken framför dig med kärlek och respekt.

Kärlek är villkorslös, den är inte bara till för de människor vi tycker om, den är inte bara till för de människor som är kristna, eller för de som inte tror på något.

Kärlek är villkorslöst och till för alla. Tyvärr är det ingen mänsklig rättighet att bli älskad, men jag ser det som en kristen skyldighet att älska. Alla. Oavsett etisk tillhörighet, oavsett tro, oavsett åsikter, oavsett utseende eller geografisk härkomst, oavsett samhällelig status.

Men att älska ska inte tära på dig tills du inte finns kvar mer. Du är en människa, varken mer eller mindre. Även en god kristens kärlek kan ta slut. Därför är gemenskap med andra viktig, att du får känna dig älskad tillbaka, att du tillsammans med andra kan samla kraft att sprida kärlek runt i samhället.

Känn dig inte misslyckad när du inte har ork att sprida kärlek till andra. Det kommer en dag när du klarar av det igen, när dina kärleksbatterier är laddade.

För oavsett hur eller vad du tror, så måste du alltid sätta dig själv i första hand, inte andra. När du själv mår bra har du kraft och energi över till andra, när du inte mår bra, måste du använda den kraften och energin till dig själv, då är det också bra att ha andra runt dig som kan ge dig lite av sin överskjutande energi.

Liv. Något att värdesätta, värdesätta och inte värdera. Alla liv är lika värda. Vilket också innebär att alla människor är lika värda och att alla djur och växter är lika värda.

Att respektera ett liv är grundläggande i kristendomen, även om det historiskt sett inte alltid har varit så, men mer om det senare.

Att värdesätta ett liv innebär framför allt att du måste värdesätta ditt eget liv, att du måste våga leva och ta tillvara på dina styrkor.

Vi människor är flockdjur, varje människa måste göra så gott den kan och dra sitt strå till stacken, sköter alla "sin uppgift" så snurrar gemenskapen runt.

En gemenskap bygger förutom på kärlek också på förtroende. Alltså är det viktigt att ge förtroende samtidigt som man förvaltar de förtroenden givna till en själv.

Att respektera liv kanske kan ses som att vi inte ska döda djur för att äta dem, hugga ner växter för att få ved att elda med, virke till hus, osv.

Men jag vill mena att respektera liv innebär att även om vi måste döda ett djur för att få mat så ska vi värdesätta det djurets liv och endast döda så många djur av en sort så att livet fortfarande är i balans, och det samma gäller växter, vi ska inte ta mer av naturen än att vi fyller våra behov.

Vi lever i symbios, alla djur och alla växter på denna planeten, vi måste respektera varandra och inte töra på naturens resurser; Gud har skapat allt liv med en mening, och vare sig vi ser den meningen eller inte, måste vi respektera alla liv runt oss och behandla de med vördnad.

Något som jag ser som en väldigt grundläggande del i ett rikt liv är att leka. Lära och leka. Genom lek kan du lära känna dig själv och dina egna begränsningar bättre, genom lek lär du känna personerna runt dig bättre, omgivningen runt dig bättre.

Som du säkert märker är det lite svårt att isär hålla begreppen kärlek, liv och ansvar, eftersom de är så hårt knutna till varandra och överlappar varandra med diffusa gränser mellan sig.

Ansvar. Vad har vi då som ansvar som människor, som kristna människor?

Jo, att värna om kärleken, värna om andra människor, värna om livet.

Hur gör vi då detta? Det finns väl lika många svar på det som det finns människor, men jag tror att om vi gör så gott vi kan, i alla lägen, att vi ser oss själva som människor och förstår att vi "bara" kan göra en liten del i det stora hela, men att vi gör denna "vår del" med stolthet och tillit att alla andra gör sina delar. Att vi försöker förlåta andra människor och oss själva, att vi kommunicerar med oss själva, Gud och de människor i vår omgivning.

Vi har ansvar att utveckla oss som människor, att sätta upp mål och försöka uppnå dem, egna personliga och gemensamma.

Vi har som ansvar att hjälpa andra i den mån vi kan, utan att för den sakens skull slita ut oss själva.

Vi har som ansvar att vara ärliga mot oss själva, Gud och våra medmänniskor.

Vi har som ansvar att ta hand om oss själva och varandra.

Kapitel 7. Verktynen.

Vad har vi då för verktyg att hanka oss fram igenom livet med?

Gud har gett oss, enligt mig, tre väldigt starka verktyg för att klara alla livets tänkbara och otänkbara situationer.

Vi har fått förmågan att kommunicera, vi har fått något att kommunicera; känslor, vi har fått något att känna för; visioner.

Känslor har vi fått för att få indikationer när vi gör rätt eller fel, när andra gör rätt eller fel, det är viktigt att lära sig identifiera och lyssna till sina känslor. När de sedan är identifierade gäller det att lära sig kommunicera sina känslor till andra individer i din omgivning.

Förmågan att skapa visioner är också ett väldigt starkt verktyg, skapad av våran fantasi, något vi kan använda för att kalkylera konsekvenser av vårat handlande.

Nu tänker du kanske att då är det ju fantasin som är vårat tredje verktyg snarare än visionerna, och det kan det väl egentligen vara, men det är visionerna, snarare än fantasin, som utvecklar oss och driver oss framåt, fantasin möjliggör visionerna, men det är visionerna som fungerar som en sporre för oss.

När vi tillsammans i de gruppkonstellationer vi som individer kan hamna i, på arbetet, i skolan, på fritiden, i föreningslivet, och i alla andra situationer där vi ingår i en grupp människor, är det viktigt att kunna använda de verktygen vi har.

Så det är också våran skyldighet att lära sig använda verktygen, dels för att underlätta för oss själva, dels för att underlätta för andra.

Jag skulle vilja säga att kommunikationen är det viktigaste av de tre, men om vi inte har några visioner att kommunicera, eller känslor att kommunicera finns det stor risk för tomt prat som inte leder någonvart.

Dock är förmågan att kommunicera ett av de viktigaste verktygen du har i umgänget med andra individer; och de andra två viktigast i din relation med dig själv.

Var finns Gud i allt det här då? Jo, han finns där och stödjer oss, hjälper oss.

”Jag är med er alla dagar” känns kanske igen, med det tror jag menas både er som individer och er som människor. Alltså oss som människor och oss som individer.

Gud – fadern som värnar om sina söner och döttrar, han finns med oss och stöttar oss och vakar över oss, som vilken förälder som helst.

Gud hjälper oss med ord, vi kan alltid läsa om honom i bibeln, vi kan läsa hans tankar och hans ord. Där ger han oss råd om hur vi ska handla och tänka i olika situationer.

Självklart är texterna lite förlegade, eftersom de tecknades ner för över 2000 år sedan, men om man använder det sunda förnuftet och formulerar om texterna och budskapen så blev åtminstone jag överraskad över hur mycket bra och användbara saker det står skrivet om i bibeln.

För mig funkar inte bokstavstolkningen något vidare, eftersom allting har skrivits av oss människor och förts vidare av oss människor under så lång tid.

Men budskapen tvivlar jag inte på. Inte en sekund.

Med det här sagt att det finns ett verktyg till, bibeln, använd den med ditt sunda förnuft för att få ut så mycket som möjligt av den!

Kapitel 8. Sanningen.

Sanning, vad är det? Är vi kristna så upplysta att vi kan säga att vi sitter på den absoluta sanningen? Det vet nog ingen, varken du eller jag. Men så länge tron hjälper oss i det vardagliga livet och vi känner oss övertygade om dess budskap och styrka, då tror jag att vi har hittat rätt för oss.

Alla religioner passar inte alla människor. Alla religioner passar inte i alla världsdelar eller kulturer. Eftersom de flesta religioner har funnits med oss människor så länge och kommer från geografiskt skilda områden och har historiskt sett uppfyllt olika behov för olika folkgrupper så tror jag inte att någon av oss människor sitter på den absoluta sanningen. Men något som jag tycker är värt att reflektera över är att det finns gemensamma grundvärderingar i de flesta av världens religioner.

Sen kan jag också fundera över om det jag tror på absolut *måste* vara sant. Likväl som jag är kristen så är jag också ett stort Star Wars-fan.

Även om Star Wars inte är en religion så finns det många som dyrkar filmerna som om de vore en religion. Det är obestridbart att det inte är verkligt, således inte sant, men den påverkan Jediläran har på dessa människor är snarlik den påverkan kristendomen på en kristen människa.

Andra, för mig, kända "påhittade" religioner är den religion som Klingonerna i Star Trek ansluter sig till. Denna religion har också anhängare världen över och är i vissa delar av världen erkänd som religion där par lagligen kan vigas.

Så frågan jag ställer mig är; måste det som står i bibeln vara sant eller finns det en möjlighet till att det är uppdiktade historier?

För mig är det en befogad fråga, men svaret känner jag är oviktigt.

Oavsätt om det är påhittat eller sanning, vilket får vi nog aldrig reda på, så har bibeln en stor betydelse för mig. Min kärlek till Gud och Jesus kommer att vara den samma eftersom deras budskap talar för sig själv; älska alla, älska mycket. Hur kan detta vara fel?

Sanningen för mig är att jag vill älska mina medmänniskor, likväl som jag vill bli älskad av mina medmänniskor.

Sanningen för mig är den gemenskap jag kan känna tillsammans med mina medmänniskor.

Sanningen för mig är den trygghet gemenskapen instiftar.

Sanningen för mig är att allt detta kommer ur kristendomen, från Gud och från Jesus.

Så oavsett vad för argument någon kommer med, för att försöka bryta ner min tro, oavsett om någon logiskt försöker resonera och analysera kristendomen i små bitar och placera in dem i små vetenskapliga fack så finns det något inom mig som inte kan gå att vetenskapligt bevisa, eller logiskt bevisa som en felaktighet.

Det som finns inom mig är min sanning, en känsla, min tro, min övertygelse.

Även om jag i grunden är naturvetare och mitt troende strider mot logiken och fakta sökandet som ligger till grund för vetenskapen (kanske den inte heller helt olik en religion!?) så är jag fullt övertygad och orubblig i min tro.

Kapitel 9. Traditioner

Eftersom kristendomen som religion funnits i ca 2000 år har det också samlats upp en del traditioner som förknippas med kristendomen.

Dopet, konfirmationen, bröllop, begravning, mässor och Gudstjänster, Gudstjänstordningar, nattvarden, bönen, välsignelsen osv.

Det alla kanske inte tänker på är att dessa traditioner en gång började av en anledning, de uppfyllde ett syfte. Idag, massor med år senare, finns det kanske andra saker som uppfyller de behoven som dessa traditioner en gång uppfyllt.

Detta skulle, i rimlighetens namn, göra de kristna traditionerna till gamla och förlegade och borde kunna skrotas eftersom de inte hängt med i tiden.

Ja, så kan man tycka, men en del traditioner tycker jag inte att man ska skrota eller ens förnya. Medan andra kanske är i starkt behov av förnyelse. Sedan finns det de traditioner som lever kvar, men har förlorat sin ursprungsbetydelse, jul och påsk tillexempel, där Jesus har fått ta ett kliv tillbaka till förmån för tomten och påskharen med sina ägg.

Oavsett vad du och hur du känner inför de kristna traditionerna tycker jag att de alla bör behandlas med respekt. Spelar ingen roll hur tråkig, dum, bra, rolig eller tokig traditionen är, så är det ändå en kristen tradition.

Varför är det då viktigt att bevara traditionerna? Jo, i vårt samhälle i Sverige ser vardagslivet ut på ett sätt, med möjligheter, svårigheter och tokigheter som är unika för vårt samhälle. Men vi tillhör samma religion som de kristna i Afrika, eller de kristna i Asien. Vi har samma traditioner som de har, kristendomen är inte bara en religion utan en global gemenskap.

Självklart firas inte Gudstjänster exakt lika över hela världen, självklart finns det lokala avvikelser och anpassningar för det geografiska läget och för den lokala kulturen, det går inte att komma ifrån, eftersom det är vi människor som har fört traditionerna vidare, generation efter generation.

Men det viktiga och mest fascinerande är att du kommer att känna igen dig som kristen i vilken kristen församling som helst i världen.

Att det sen kan ses som både gott och ont att inte förändra traditionerna är väl ingen nyhet. Det ligger oss kristna lite till last i samhället, då vi allmänt anses som en skara anhängare av något gammalt och förlegat.

Det är en av anledningarna till att denna boken skrivs, för att försöka påvisa att kristendomen inte behöver vara gammal och förlegen.

Det är också ditt och mitt ansvar, som kristna, att kombinera de gamla traditionerna, den gamla synen, och anpassa det till ditt liv i dagens samhälle. Detta eftersom dagens samhälle inte ser ut som det gjorde för 2000 år sedan, samhället har förändrats, det måste religionen och dess utövare också göra.

Detta är också min förklaring till att förändringar är ganska små och omärkbara i hela kyrkoorganisationen i Sverige, men tro mig, förändringar pågår hela tiden.

Kapitel 10. Historia

Som kristen tycker jag det är viktigt att känna till lite av kristendomens historia. Detta för att kunna försvara sig mot eventuella påhopp från andra människor.

Som exempel kan jag ta korstågen, massmord i Kristi namn. Alla de präster som manipulerat folk i sina församlingar och blivit byahärskare genom att hota med Gud.

Det har hittats på mycket skit under historiens lopp, som utförts av människor i Kristi namn, i Guds namn, men det är handlingar som strider mot religionen självt. Således måste vi se det för var det är, människor som missbrukat Jesu namn och frångått den grundläggande, medmänskliga kärlek som finns i kristendomen.

Vi som kristna idag har också ansvaret att föra kristendomen och våra värderingar vidare in i framtiden, det är upp till oss att föregå med gott exempel till våra efterkommande, det är upp till oss att visa dagens människor att den kristendom de har sett i korstågen och andra oegentligheter som gjorts i kristendomens namn inte har förankringar i den kristna läran.

Sen är det väl tyvärr så att vi aldrig kommer ifrån religiösa extremister. De finns i alla religioner, människor som tar Guds ord i egna händer och förvränger dem för att motivera mord och skadegörelse.

Det är viktigt för alla människor oavsett religionstillhörighet att ställa sig upp och visa att det inte är acceptabelt för några att smutskasta alla andra i anhängarskaran. Civilkurage.

Vi måste vara medvetna om att historia skrivs varje dag, samhället och människorna förändras, det måste religionen också.

Därför känns frågor som kvinnliga prästers vara eller icke vara och om vi som kyrka ska acceptera homosexualitet gamla och förlegade.

Dagens samhälle har en annan syn på kvinnan än det samhälle som var för 2000 år sedan, än det samhälle som var för 1000 år sedan, än det samhälle som var för 50 år sedan.

För oss är det idag självklart att män och kvinnor är jämlika, olika, men jämlika.

Så hur mycket respektive sida kan styrka sina argument med bibeltexter så känns det korkat att inte erkänna kvinnliga präster. Religionen och tron är en del av de människor som utövar den, således en del av det samhälle människorna lever i; skall religionen och dess budskap överleva så kan inte religionen alienera det dagsaktuella samhällets värderingar.

Lika så med homosexualitet. Jesus lär oss kärlek, villkorslös kärlek mellan människor. Störst av allt är kärleken, kärleken mellan två människor. Även om Gud inte skapade oss att fortplanta oss som man/man eller som kvinna/kvinna, så är kärleken större.

Värna om kärleken, all kärlek, det är vad kristendomen står för. Då kan man alltså inte skjuta bort kärleken mellan två vuxna människor.

Kapitel 11. Saker värda att tänka på.

Du står aldrig ensam i livet, det finns medmänniskor runt dig, Gud finns hos dig, Jesus finns med dig.

Sitt inte stilla i ett hörn och vänta på att Gud ska komma och kicka dig i arslet för att få fart på dig, Gud är ingen butler som kommer och passar upp dig, du måste göra allt själv, inte ensam, men för egen maskin. Och vi ska hjälpa varandra. Så gott vi kan.

Gör vi så gott vi kan är det tillräckligt, för Gud, för Jesus. Således borde det vara tillräckligt för dig själv också.

Varje dag har du nya möjligheter, ny start, känn dig inte lastad och nedtyngd av det gamla.

Kom ihåg att du ska dö, du vet inte när, så ta tillvara på den tid du har och gör det bästa möjliga i/av varje given situation.

Värdera gemenskaper runt dig. Du behöver dem lika mycket som de behöver dig.

Värna om dig själv, ta dig själv tid att sitta för dig själv och fundera igenom din situation, händelser, mål du har, önskningar och visioner. Använd gärna bönen som hjälpmedel.

Vi lever i ett samhälle som kanske inte är skapta för oss människor, där stress och press hör till vardagen, där vi människor ses som potentiella resurser att förverkliga siffror i någon ekonomisk modell. Men vi är människor, allihop, människor med behov, människor saknar den matematiska perfektionen som förväntas av oss i dessa ekonomiska modeller.

Därför är det jätteviktigt att du lär dig prioritera dig själv och andra människor, försöka hitta en distans till stressen och pressen, ta gärna hjälp av Gud, be för saker du tycker är jobbiga, be om hjälp om du inte orkar axla allt själv.

Ta dig tid att göra saker du tycker om, tillsammans med människor du tycker om!

Kapitel 12. Sammanfattning.

Störst av allt är kärleken.

Du skall göra mot andra, vad du vill att andra skall göra mot dig.

Med de två punkterna täcker vi in större delen av kristendomen.

Lever du efter dem, lever du efter kristna värderingar, och då lever du ett gott liv.

Så här i backspegeln hoppas jag att någon fundering har börjat gro i dina tankar, att något ljus har fallit över något du har funderat på, att du fått svar på någon fråga och att du har fått ett fräscht perspektiv på vad det kan innebära att leva som kristen.

Meningen med den här lilla handboken har inte varit att förändra ditt liv och ge dig alla svaren, men väl att ge dig en liten knuff åt det hållet jag tror är rätt riktning.

Även om jag bara gläntat lite på dörren kring allt det som kristendomen är, hoppas jag att jag har gett dig en liten försmak för allt det vackra och härliga som kristendomen står för.

Nu kan jag inte annat göra än att lyfta på hatten och tacka för att du har tagit dig tid att läsa några av mina funderingar, och givetvis önska dig lycka till med resten av ditt liv, kom ihåg att du inte vandrar här ensam!

Om du vill, kan du nu be tillsammans med mig, min "all time favourit" bön; Gud som haver.

*Gud som haver barnen kär
Se till mig som liten är
Vart jag mig i världen vänder
Står min lycka i Guds händer
Lyckan kommer, lyckan går
Du förbliver Fader vår*

Amen.